

PAUL VAN LOON

Tekeningen Hugo van Look

Leopold / Amsterdam

1. TOK!

‘Wrow!’

Dolfje schrikt wakker van zijn eigen grom.
Verbaasd kijkt hij naar het raam van zijn
slaapkamer.

Door het gordijn heen is duidelijk de volle maan
te zien.

Met zijn klauw krabt hij aan zijn behaarde
wangen.

‘Hoe kan dat nou?’ gromt hij.

‘Het is volle maan en ik heb me weer eens
verslapen.

Ik ben al een weerwolf en ik lig nog steeds in bed.’
Hij trapt zijn dekbed naar achteren.

Krrrrrrrts!

‘Oef!’ kreunt Dolfje.

Hij kijkt naar de grote scheur die zijn teennagels
in het dekbed gemaakt hebben.

‘Daar zal ma niet blij mee zijn!

Ik moet toch voorzichtiger uit bed stappen,
wanneer ik in Dolfje Weerwolfje veranderd ben.’
Opeens knalt er iets met een harde tik tegen het
raam.

TOK!

‘Wrow, wat is dat?’ gromt Dolfje.

LIEF DAGBOEK,

Wat ik gisteren toch meegemaakt heb!

Dat raad je NOOIT, dagboek.

Bij mij in de klas zit Dolfje Spaan.

Een jongen met een grappig brilletje.

Hij zit schuin achter mij.

Ik heb iets BIJZONDERS ontdekt.

Dolfje is anders dan andere kinderen.

Hééél anders! Echt waar.

Hij is wel verlegen, hoor.

Maar hij heeft iets geheimzinnigs.

Ik wist nooit wat dat was.

Gisteren waren we op schoolkamp in het bos.

Het was volle maan en Dolfje keek er steeds naar.

We hadden met de hele klas en meester Frans een
kampvuur gemaakt.

Kei-vet!

Maar Dolfje gedroeg zich een beetje vreemd.

Toen rende hij opeens weg, zomaar.

Ik ging hem achterna.

Diep in het bos zat hij in zijn eentje op een
boomstronk.

Ooh, het was zo zielig, ik kon wel HUILEN.

Hij verstopte zijn gezicht achter zijn handen en keek
niet naar mij.

Er was iets raars met hem gebeurd, dat zag ik meteen.

Hij was VERANDERD.

Heel erg, zelfs.

Hij was een ... (Ik schrijf het niet op, het is geheim.)

Zelf vond hij het vreselijk om een ... te zijn.

Hij schaamde zich dood, zo zielig.

Maar ik schrok niet eens, ook al was hij een ...

Hij zag er wel lief uit.

Een soort groot, zacht knuffelbeest.

Meer een lief konijn dan een ...

Ik vond hem zo lief dat ik hem een KUSJE op zijn kop gaf.

Toen lachte hij naar mij!

Hij was zo blij dat hij opsprong van de boomstronk.

En toen gebeurde er iets...

Maar dat vertel ik de volgende keer, lief dagboek.

2. IETS VRESELIJKS

Opnieuw raakt iets de ruit.

Snel loopt Dolfje naar het raam, duwt het gordijn opzij en kijkt naar buiten.

Het is een heldere nacht.

De volle maan schijnt fel als een sterke lamp, sterren knipogen in de nachtlucht.

En beneden in de tuin staat Noura.

Ze kijkt omhoog en zwaait met haar klauw naar Dolfje.

Hij doet het raam open en buigt over de vensterbank.

Noura staat daaronder te springen en te wenken.

Haar spitse zwarte oortjes bewegen ongeduldig.

‘Wrow, ik kom eraan, Noura.

Wat is er aan de hand... eh aan de klauw, bedoel ik?’

‘Iets heel ergs, Dolfje!’ roept

Noura.

‘Er is iets vreselijks gebeurd.’

LIEF DAGBOEK,

Weet je nog wat ik de vorige keer schreef?
Dat er iets ERGS gebeurde tijdens het schoolkamp.
Dolfje was veranderd in een (tralala... ZEER geheim voor stiekeme meekijkers).

Hij was dolblij dat ik het niet ERG vond.

Hij was namelijk nogal HARIG en zo...

En toen BEET hij me ook nog eens.

Per ongeluk, hoor, dat wel.

Heel zachtjes maar.

Hij kon er echt niets aan doen.

Het was eigenlijk een lief klein beetje.

Een BLIJ BEETJE als je snapt wat ik bedoel.

Nu zijn we VERLOOFD en gaan we trouwen...

HUH?

Ha, ha, grapje.

Maar jij trapte er even in! Toch?

Die beet deed niet eens pijn, maar Dolfje schrok heel erg.

Hij vond zichzelf meteen een stomme ... (wat dus niemand mag weten).

Er kwam BIJNA geen bloed uit de beet. Er was eigenlijk niets aan de hand.

Tot de volgende avond.

Toen ontdekte ik dat er met mij ook iets gebeurd was.

Iets ON-GE-LOOF-LIJKS.

Echt waar.

Ik durf het hier niet te vertellen.

Stel je voor dat 'iemand' het per ongeluk leest!

Snap je?

Als ze mijn kamer aan het opruimen is, bijvoorbeeld.

Dus ik verklap niets, lief dagboek.

Eerst moet ik een geheime verstopplek voor jou vinden.

Maar ik kan je vertellen dat het heel bijzonder is.

Zo vreselijk bijzonder dat jij het je niet kan voorstellen.

Ik zelf ook nog steeds bijna niet.

Ik wed dat andere kinderen zo iets nooit meemaken.

Dat ik de enige ben op mijn school.

Nou ja, en Dolfje dan.

Nu is mijn leven niet meer hetzelfde.

Zal ik toch al iets verklappen?

Nou vooruit dan.

Het was volle maan en ik wilde juist gaan slapen.

Toen zag ik opeens dat mijn handen veranderd waren!

Ze zaten vol met zwart HAAR.

Ik keek in de spiegel en schrok me de hik. HIK!

Ik was ook een ... geworden. Net als Dolfje!

OEI! Er komt iemand de trap op. Gauw het licht uit.

Volgende keer meer. TRUSTEN.

3. DAG BOEK

Dolfje klimt snel uit het raam, rent over het dak, glijdt uit over de gladde dakpannen en buitelt over de rand van de dakgoot.

‘Oei, Dolfje, pas op!’ roept Noura.

Net op tijd grijpt Dolfje zich vast aan de regenpijp en glijdt erlangs omlaag.

Met een sprong landt hij op de grond.

‘Zo, hier ben ik al, Noura.

Vertel!

Wat voor vreselijks is er gebeurd?’

‘Mijn dagboek!’ zegt Noura.

‘Het is verdwenen!

Weg!’

‘Oh,’ zegt Dolfje.

‘Dus jij zei: dag boek!’

Hij houdt zijn buik vast en gromlacht.

‘Gra gra gra!’

Noura stampst op de grond.

‘Nee, Dolfje, dit is geen grap.

Het is gestolen!

Door... een dagboekdief!’